

Als hij de jongens passeerde, riepen die kameraadschappelijk: „Goeie, Rogiertje.”

Dan lachte Rogiertje.

Hij was een beetje malende geworden.

Vier maanden later kreeg ik op een middag een briefkaart met de simpele mededeeling: Rogiertje is dood, Zaterdagmiddag twaalf uur begrafenis.

Ze wisten van mijn belangstelling voor Rogiertjes leven. Bij zijn dood verwachtten ze die eveneens.

Ik nam een trein eerder Zaterdagmorgen.

En ik ging mee, Rogiertje wegbrengen.

Rogiertjes laatste gang was een zonlooze gang.

Maar naast zijn graf — hij was bij de armen in zijn dood — stonden de boerenjongens van de Zondagschool.

En óver zijn graf zongen ze — en het klonk lieflijk en het luidde wél — ondanks schelle stemmen en een twijfelachtig tempo:

Waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen;

Daar woont Hijzelf; daar wordt Zijn heil verkregen.

En 't leven tot in eeuwigheid.

Het is maar een eenvoudig verhaal; het verhaal van Rogiertje, die hinkte en zijn hondje, dat snuffelde, van Rogiertje, die malende werd en zijn hondje, dat „versope” werd.

Het verhaal van Rogiertje, die in zijn dood bij de armen was, maar een stem heeft gehoord: Vriend, ga hooger op.

En het verhaal van Rogiertje is geen legende.

DE UITERLIJKE VERSCHIJNING

ONLANGS, TERWIJL IK ERGENS LOGEERDE, las ik daar het boek, waarin mevrouw Van Ammers—Küller schrijft over de twaalf door haar bezochte interessante vrouwen. Een van die twaalf is Elisabeth Arden.

Misschien vindt u me erg achterlijk, maar ik wist niet, wie Elisabeth Arden was, tot ik het begin van de schets, die haar leven beschrijft, gelezen had. Toen was ik er van op de hoogte, dat zij de eigenares is van onderscheidene voorname schoonheids-instituten in Amerika en in Europa.

Méer dan het interview zelf, trof mij hetgeen mevrouw Van Ammers—Küller zegt over de kunst van zich opmaken (de make-up) en vooral over de oorzaken, die er toe geleid hebben, deze kunst zoo betrekkelijk algemeen te doen worden. Iemand, die zij naar deze oorzaak vroeg, (ik meen, dat het een medicus was) oordeelde, dat het overdreven vasten ter wille van de slanke lijn hieraan schuld was. Dit vasten maakte de vrouwen niet enkel bleek, doch deed haar teint „groezelig” worden, en nu werd de kunst te hulp geroepen om dit euvel te verhelpen. Mevrouw Van Ammers—Küller zelf zocht de oorzaak echter ergens anders. Er zijn, tengevolge van den oorlog, zóóveel méer vrouwen dan mannen. Die vrouwen doen ieder voor zich wat ze kunnen, om een man te winnen. Zij bedienen zich van wat men tegenwoordig noemt de sex-appeal. Er is ook voor die vrouwen niet altijd voldoende werk en verdienste te vinden. Ook hier trachten ze den wedstrijd te winnen, door zich uiterlijk zoo aantrekkelijk mogelijk te maken.

Ik geef hier de meening van de bekende schrijfster met mijn eigen woorden weer. Zoo goed als ik me deze

112

herinner. Want haar boek heb ik niet in mijn bezit.

Toen ik dit las, ben ik geschrokken. En ik heb gedacht, dat ze overdreef. Misschien, ja, dat hier en daar een enkele door uiterlijke aantrekkelijkheid het gemis van innerlijk bezit trachtte te maskeeren, maar zóó erg, dat dit als het ware gewoonte gaat worden, kan het toch niet zijn. Zóó kort nog ligt de tijd achter ons, dat de eerste feministen het goed recht der vrouw op arbeid verdedigden met een beroep op het feit, dat ze verstandelijk niet de mindere is van den man, en nu zou de vrouw-zelf gaan strijden met wapenen, enkel en alleen ontleend aan haar uiterlijk?

Maar toen ik eenmaal opmerkzaam was geworden, hoorde en las ik telkens dingen, die toch wel wezen in deze richting. Wat onze medewerkster, mevr. Van Hoogstraten—Schoch, vertelde over een in Engeland algemeen-geworden houding van werkgevers; — wat ik hoorde vertellen, als gold het iets heel gewoons; — de angst van vele werkgevers voor ouder personeel . . .

Laten we, als Christenvrouwen, liever te voorzichtig zijn dan niet voorzichtig genoeg, en laten we ons wapenen, nog vóór het misschien aan den strijd op eigen erf toe is.

O, ik weet wel, er wordt door ons en onder ons veel geschreven en gesproken over de kledingkwestie enz. Maar de vraag moet mij van het hart: behandelt men deze dingen niet te veel op een manier, waarbij men de groote lijnen uit het oog verliest? Wordt er niet te vaak gevraagd: „Mag dit of mag dat?” en strijdt men dan niet over onderdeelen, zonder het geheel in het oog te houden?

Want er is waarheid in wat de voorstanders(sters) van de „make-up” zeggen, dat een vrouw zich niet zeker van zichzelf voelt als ze weet, er niet op haar voordeel uit te zien.

Er is op Christelijk erf ook dikwijls een minachting geweest van het uiterlijk, omdat het immers op het innerlijk aankomt. En als de jeugd dan ziet, dat het uiterlijk toch van veel betekenis is in den, ook voor de vrouw, zwaarder wordende strijd om het bestaan?

Voor mij staat het zoo, dat ons lichaam, ons uiterlijk dus ook, is een geschenk van God. En dat we alleen reeds daarom dat lichaam en dat uiterlijk niet mogen verwaarloozen. Maar dat we het evenmin mogen gebruiken als een middel, om de leugen te dienen. Want zichzelf opmaken op zulk een manier, dat men een andere wordt dan men is — één van de velen, een massa-mensch, inplaats dat het uiterlijk spiegel is van het innerlijk, dat is gebruik maken van de leugen. En wanneer het ook in ons land mocht blijken, dat de werkgevers in het algemeen deze leugen eischen van hun personeel, dan past daartegen van den kant van alle Christenvrouwen protest.

Ik geloof niet, dat het nog zoover is. Doch laten we waken. Ook in hetgeen we onze eigen kinderen toestaan en verbieden.

J. M. W.-W.

KLEINE HAMERS

BENAUWEND

Het is een geweldige, plechtige, bijna huiveringwekkende gedachte, voor iederen mensch afzonderlijk, dat zijn aardse invloed, die een begin gehad heeft, NOOIT, al was hij ook de *allgeringste* onder ons, alle eeuwen door, een eind zal hebben. Wat gebeurd is, is gebeurd; is al met het grenzeloze, eeuwig levende, eeuwig werkende heelal samengesmolten, en werkt hier dóór, ten goede of ten kwade, in het openbaar of in het verborgen, door alle tijden heen.

Thomas Carlyle